

Lehmann: Det høje Thing vil deri, at jeg saa seent har begjært Ordet, see et Beviis for, at jeg ikke gjør mig nogen Illusion om, at mine Ord vilde kunne faae nogen Betydning eller Indflydelse ligeoverfor den Situation, som er tilveiebragt — jeg kunde fristes til at sige — baade af kirkelige og verdslige og særligt af jydskt Grunde —, og at jeg har stor Ulyst til at falde Noget til Besvær. Naar jeg imidlertid dog har begjært Ordet, da er det, fordi jeg troer, at det let kunde findes og med Nette findes upassende, hvis jeg, efter at saa Mange have udtalt sig, vilde fritage mig for ogsaa at udtale min Mening om det foreliggende Lovforslag, siden der ikke er ret Mange her i Landet, der have haft Saameget med Jernbaner at gjøre som jeg, og det baade som Rigsdagmand og som Minister og som Amtmand. Jeg har derfor troet at burde benytte min Ret som Medlem af Thinget til at begjære Ordet, og jeg vil ærligt sige iforveien, at det vist ikke vil være mig muligt at fatte mig meget kort; jeg vil i alt Fald ikke i den Retning love Noget, som jeg ikke vil kunne holde. — Naar vi see ud over hele den lange Debat, som nu har fundet Sted her i dette Thing, da troer jeg uden at behøve at frygte mindste Modsigelse at turde paastaae, at den større Deel af de Bemærkninger, som under denne Forhandling ere komne frem, kun have indeholdt almindelige Betragtninger angaaende Betydningen af de materielle Interesser overhovedet og navnlig angaaende den store Vigtighed, som gode Communicationsmidler have for Landets Opkomst, for Landets Kultur og Udvikling, for Kjørelse i Handel og Omsetning og deslige. Alt dette vil jeg nu fuldstændigt lade ligge, thi det er Noget, som vi Alle vide, og som jeg under hele den lange Debat ikke har hørt blive bestridt af Nogensomhelst. Allermindst troer jeg, at det kunde ansees nødvendigt at rette det Slags Bemærkninger til den danske Rigsdag, thi jeg har aldrig hørt Rigsdagen blive bestridt for, at den havde Mangel paa tilstrækkelig Opmærksomhed og Omhu for Landets materielle

Interesser — og det vilde være overmaade sørgeligt, om det var Tilfældet —, og jeg troer, at Rigsdagen ogsaa, hvad Communicationsmidlernes Vigtighed for Landets Opkomst angaaer, har givet tilstrækkelige Beviser paa sin Anerkjendelse heraf, og det allerede derved, at det paa en Maade første finansielle Spørgsmaal — kan jeg sige —, der blev afgjort af den, var Spørgsmaalet om i en høj Grad at forsøge Bevillingen til Fuldførelsen af det jydskt Veinet og at drive paa det med den alleryderste Kraft, hvoraf Følgen er bleven, at dette, hvorfor der i tidligere Tid var steet overmaade Lidet, nu er fuldstændigt fuldført og fuldført endog med en overmaade stor Rundhaandethed, saa at f. Ex. Chausseen fra Aarhus til Ringkøbing maastee, troer jeg, er den bedste, der findes her i Landet. Jeg skal ikke her tale om de meget betydelige og for visse Egne vigtige Vandveie, nemlig Løgstørkanalens og Gudenaens Seilbargjørelse, hvortil Rigsdagen har bevilget meget betydelige Beløb, men man har jo dernæst gennem en heel Række Aar udgivet Summer, der i Forhold til Landets Kræfter og øvrige finansielle Forhold og til de Midler, der forøvrigt kunde anvendes til offentlige Dineer, have været overmaade betydelige til, ja, hvortil? — netop til at tilveiebringe Jernbaner i Sylland. Jeg troer derfor, at der heller ikke kan være den mindste Anledning til nu atter ved denne Leilighed at komme tilbage paa den Betragtning, at Sylland i Absolutismens Tid var stedmoderligt behandlet. Dette er ganske vist fuldkomment sandt — og jeg har ved mange Leiligheder, hvor der var Anledning dertil, med den største Styrke gjort det gjældende —, men da jeg, og det efter fuldkommen frit Valg, har helliget den største Deel af mine Manddomsaar til et vigtigt Embedeovre i Sylland — hvorfra jeg troer, at jeg vil faae det Vidnesbyrd, at jeg ingenlunde lagde Hænderne i Skjødet, medens jeg beklædte det, ligesom jeg rimeligviis ikke nogensinde vilde have forladt det, naar ikke tvingende Omstændigheder havde medført det, — og da jeg